

Вечір проти Гелловіну

Вітер подужчав. Приклеєні до вітрин паперові кажани замахали крильми, деякі з них відліпилися, полетіли і враз зникли за рогом. Темні хмари, мов волохаті павуки, розставивши по небу пастки, ловили останні сонячні промінчики цього дня, а може, й цього року. Величезні тіні навшпиньки скрадалися за перехожими, які, не озираючись і втягуючи голови в обмотані навколо шиї шарфи, швидкоували у справах. На підвіконнях замість гортензій і фіалок красу-

вался гарбузи. Від їхніх удаваних посмішок і вогників, що мерехтіли в прорізаних очах, аж шкіра бралася сиротами.

Біля вітрини стояв чоловік, тримаючи на повідку собаку породи бігль, і щось шукав у телефоні. Чолов'яга й не помітив, як до нього підійшли дві невисокі білі примари.

— Солодощі чи життя?! — вигукнули вони.

— Гав! — обізвався цуцик.

— Ой! — позадкував чоловік.

— Ня-а-а-ав! — обурився Рудий, якого розбудили, наступивши на лапку.

Задзеленчали ключі. Запахло чимось ванільно-молочним. Від цього запаху Рудий осмілів, розплющив праве око й навіть вистромив із шапки ніс.

На підвіконні, поряд із маленькими гарбузиками, прочахали три чашки какао. Рудому здалося, ніби хмарки пари, що здіймалися над ними, перетворившись на перламутрових лебедів, сіли на плече золотоконої жінки.

— Ма!..

— Ну що, знайшов? — усмінулася жінка. Її зелені очі промінилися теплом.

Рудий разом із шапкою миттю опинився на рівні двох мерехтливих малахітових зірок.

— Це моя матуся — Лілія! А це — Рудий...

Жінка дістала з шафи блюдце, наляла в нього какао та поставила прочахати поряд із трьома чашками.

— А тепер мити руки! — підморгнула мама.

Рудий зачудувався: такий самий перламутровий лебідь з'явився й над блюдцем.

Перш ніж піти до ванної, Левко вирішив влаштувати Рудому екскурсію.

Лілія повернулася дуже швидко, зовсім сумна.
— Щось тут не так. Я чітко чула в слухавці голос директорки.

Лілія підхопилася і почала ходити по квартирі, немовби щось шукаючи.

— Так і є. Вони зникли. Нотні зошити, в які Нільс записував свою музику, зникли! Там була купа мелодій — робота за весь рік. Коточку, ти нікого не бачив? Тут нікого не було? Треба терміново зателефонувати Нільсові.

Лілія взяла телефон і набрала номер чоловіка.

— Не відповідає. Що ж робити?.. Блокнот!.. Це спільний винахід Нільса й Левка. У нас у всіх є такі блокноти, — на ходу пояснювала Лілія Рудому та квапливо писала про зникнення нот. — Варто комусь із нас щось написати на цих сторінках, як повідомлення миттю з'явиться у двох інших блокнотах.

Лілія мов заворожена дивилася на написаний текст, а він чомусь не зникав. Це означало, що його досі ніхто з її хлопців не прочитав.

Рудий ледве встигав стежити за хазяйкою, бо в його голові нав'язливо роїлися думки про Левка й чомусь холонуло серце.

«Тільки б з Левком було все гаразд», — непокоївся котик.

— Ти теж це відчуваєш? У Левка вже мали закінчитися уроки. Не можна зволікати — я піду йому назустріч!